

eam sibi Theſſalorum beneuolentiam comparauit, ut ipſe ac filius Alexeandræ in uarijs bellis eos auxiliares habuerint. In his autem qui hiſtorias conſcripſerunt, Demophilus Ephori filius, belli, quod Sacrum uocatur, & in annos undecim, donec ſceleris illius participes exincti eſſent, dilatatum eſt, narratione omiſſam à patre ſuſcepit ab eo tempore, quo Delphici oraculi templum & occupatum & direptum eſt à Phoceniſi Philomelo. Sed hucusque tantum peruenit Calliſthenes decem libris, quos de Græcorum rebus ſcripſit. Rurſus in de Athenienſis Diyllus libros uigintiſeptem auſpicatus eſt, queis & Græciæ & Sicilia facta recenſentur.

v.

Iam principatum Athenis Elpinus, & conſulatum Romæ inuierant M. Popilius Lenas, & C. Manlius Imperioſus: coeperatque centeſima & ſexta Olympiadum, cum uictor in ſtadio fuiſſet Malienſis Porus. Eo tempore in Italia circa Lucaniam colluuiſio quædam hominum, omnium ſerme fugitiuorum, & locis uarijs in unum confluxit, paſſimque primò latrocinaſatur: dein & excubias agendo, & incurſionibus crebris, alijsque exercitationibus coepit aſſueſcere ſe ad militaris ordines ſeruandos. Itaque iuſta acie cum eorum locorum cultoribus congreſſi, ſemper uictores euadebant: auctiſque uiribus ad urbium oppugnationem conuerſi, Terinam oppidum captum diripuerunt. Poſtea in ditionem ſuam redactis Arponio, Thurijs, & alijs aliquot urbibus, ſibi ſuam rempublicam inſtituerunt: uocatiſque ſunt indigena appellatione Brutij, quòd eorum plerique omnes fugitiui ſerui, gens nimirum bruta eſſent. Huiusmodi originem habuit iſ Italiae populus. At Philiftus Dionyſij præfectus Rhegium tranſiens, illic Syracuſas quingentos equites traiecit, aſſumptiſque ibi pluribus alijs, & peditatu duum millium in Leontinos (qui & ipſi à Dionyſio deſcenderant) ſe conuertit: ac noctu mœnibus ſuperatis, cum partem urbis occuparet, conſertis atrociter manibus, præcipue Syracuſanorum uiribus, qui Leontinis uenerat auxilio, illinc eiectus eſt. Interea Chariclides, quem Dion in Peloponneſo cum nauibus longis reliquerat, impeditus ante tempeſtatibus, ne poſſet in tempore liberationi Syracuſarum ad eſſe, uenit cum longis nauibus uiginti, mille & quingentis militibus. Cumque iſ uir plurimum uirtute excelleret, uidereturque tantæ rei maxime idoneus, præfectus eſt Syracuſanorum omnibus maritimis copijs, ut cõmuni conſilio eius & Dionis gereret bellum contra Dionyſium. Et tam Philiftus inſtructa claſſe triremium ſexaginta, ad nauale prælium excitabat Syracuſanos, haud multum ei nauium numero cedentes. Pugnatum eſt utrinque ſummis uiribus, inclinabatque primò uictoriæ ſpes ad Philiftum, ob egregiam eius fortitudinem. Sed à ſuis tandem derelictum undique Syracuſani cum prementes, ut uiuum caperent, laborabant. Sed Philiftus ut uitaret quæ plerumque in captiuos committi ſolent, ſibi mortem conſciuit: uir integer in æ fidei, & qui magno uſui fuerat tyrannis donec uixit. Huius cadauer diſcerptum Syracuſani per urbem traxerunt, abieceruntque in ſepulchrum. Dionyſius amiſſo tantæ experientie duce, cum alium qui bello adminiſtrando par eſſet, non haberet, nec per ſe idem poſſet, legatos ad Dionem miſit, qui ei primò dimidium imperij ſui, deinde & totum obtulerunt. His à Dione reſponſum eſt, uti rex arcem populo dederet, impetraturus ex eo munera & honores. Nec Dionyſius eam conditionem reiſciebat, dum tamen præſidium & opes quas in ea haberet, in Italiam tuto poſſet transferre. Approbatat id totum Dion, hortabaturque populum ad ſubeunda ea pacta: uerum cõcionantibus quibuſdam in contrarium, noluit Dion aſſentiri populus, ſperans ut ſe illud aſſequuturum. Sedenim Dionyſius ualido præſidio ſumata arce, theſauros & omnem regiam ſupellecilem nauibus clanculum impoſitam in Italiam tranſtulit, & in urbe ſeditiones erumpere coeperunt. Erant qui ſummam rerum Charicli di cenſerent demandandam, quòd iſ homo ad tyrannidem nunquam